ערב וואקיישאן

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

ווי ברילען, ליגט שוין אויפ'ן נאז
דער טאג פון דעקאריישאן,
און מיין משפחה פאקט זיך שוין
און קלייבט זיך אויף וואקיישאן...

אין דרויסען איז א כמארנער טאג,
אין סקוהל נאך געהט מיין אינגעל,
דאך שמעקט מיט זומער, און מיין ווייב
גענומען האט א שינגעל...

מיין באי קוקט ניט אריין אין בוך,
אויף אויסווייניג אליץ קען עס,
ער טרוימט שוין פון ביידהינג־סוט,
פון רעדעל־שיך און טענים...

און ביסלאכווייז פון קליידער פריי
אין שטוב ווערט יעדער דרעסער,
פון וואנט פארשווינדען בילדער שוין,
און ס'וואקסט דער טראנק אליץ גרעסער.

מען שטופט אריין אליץ אין זיין בויך,
וואס האט קיין דנא און ברעג ניט,
און איך קיין מאלצייט אין דער היים
באקום שוין א פאר טעג ניט...

די כלים זענען איינגעפאקט,
אין אומארדנונג צוזאמען
מיט ביכער, וועש און איינגעמאכטס,
מיט רוזש און פיינע דראמען...

און אין איין בעט צונויפגעלייגט,
ווי הערינג אין א פעסעל
איז פוידער, זאקען, שיך און דזשעם
מיט ציערונג און א קעסעל...

פון אויבען איז דער באנטש פארדעקט
מיט ווערק פון אש און פריז,
און מיט א קישען, וואו א לאך
געמאכט האט שוין א שריץ...

און שטריק צום בינדען אויפ'ן פלאר
זיך וואלגערען ווי שלאנגען,
און פלעכטען זיך מיט הענגער, און
מיט גארטלען און מיט שטאנגען...

שוין איינגעפאקט.. עס חלום'ען
מיין חברה שוין פון דאטשע,
פון בערג און טייך און פישעריי,
פון רייטען אויף א קליאטשע...

מיין פלונית'טע שוין פאנטאזירט
פון פרייהייט פון דער קיטשען,
אז מען זאל ניט דאקוטשען איהר
מיט קאכען, עסען, קוויטשען...

מען וועט איהר אין דער קאונטרי אליץ
דערלאנגען אויפ'ן טעלער,
ווען ס'רופט דער גלאק צו מאלצייטען,
דער טאנצמייסטער — צו בעלער...

די זומערדיגע פרייהייט איז
דאך ווערטה גאר כל־הגעלטען,
דער מאן שיקט מאני־ארדערס און
פארשפעטיגט זעהר זעלטען...

בייטאג א באל־גיים און א שווים,
א הארסבעק פראמענאדע,
אין אווענט ביי דער פויקער גיים
איז פריילאך דא אודאי...

די מיסעס לאקשענטאפ איז איהר
פון פאר־א־יאהרען שולדיג
א פופציגער, נאר אויפמאנען
וועט זי דאס גאנץ גערולדיג...

אז ניט וועט זי אראפציהען
פון איהר דעם חוב דעם אלטען
ביים ערשטען "בעטט", ווען יענע וועט
אין שטייגען כסדר האלטען....

מיין באי פון דאטשע פאנטאזירט
פון ספארט און שווים און פאני'ס,
פון פרייהייט'ס און באוטינג יעדען טאג,
פון מואוויס און מתנות...

גוד־ביי די סקוהל! אויף פאליצעס
געזונטערהייט שלאפט, ביכער!
די רייסעס זענען בילכער דאך,
דארט לויפט א פערד, א וויכער.

און ביי דעם וואסער, אה, האט־דאגס!
זיך לערנען מיידלאך שווימען...
און אויפ'ן הייסען זאמד אין כאר
לאזט יוגענט הערען שטימען...

ראמאנען שטילע פלעכטען זיך
ביים טאנץ־זאל אין פארנאכטען...
פארגעסען קען מיין באי נאך ניט
דעם זומער, גוט־פארבראכטען...

אויך איך פון פרייהייט חלום און
זיך־פאר־געלעכטער־קאטשע...
מיין פרייהייט הויבט זיך אן אין שטאדט
ווען זיי זענען אויף דאטשע...

מיין קאונטרי וועל איך האבען דא
אהן זארגען און אהן שטערונג,
און וועל ניט ווארטען, בין מיין ווייב
מיר מאכט א שטיקעל הערינג...

מיין קאונטרי וועט זיין ווייט צושפרייט
אין רעסטאראנס און קלובען,
וואו קיינער וועט אין אויער מיר
ביים עסען מעהר ניט טרובען...

און אלע נאכט אין קאבארעטס,
אין פארק מיט אן ארקעסטער,
וואו ס'פעהלען גוטע־ברידער ניט,
און פשיטא, גוטע שוועסטער...

און ווען איך קומען וועל אהיים
פארטאג שוין בפילופין,
וועט קיינער מיר ניט לעקטשורען
און קיינער "באם" ניט רופען...

די זומער־פרייהייט הויבט זיך אן
פאר מיר מיט סימן־ברכה
ערשט דאמאלסט ווען אין קאונטרי איז
מיט־מזל מיין משפחה . . .

א מאמעס עצה

פרעגסט וואס איז ליעבע,
ליעבע טאכטער,
פרעגסט עס מיט געוויין,
טריט א באי דיך אין די מואוויס
דאס איז ליעבע טאכטער מיין...
ליעבע, טאכטער, קאכט קייז לאקשען,
ליעבע פארקויפט מען איצט פער
אקשאן
גיב דיין הענטעל צו דעם אינגעל
זאל ער אנטאן דיר דאס רינגעל,
הער די מאמען טאכטער מיין
וועסטו גליקליך זיין...
האסט א בחור ,האלט איהם פעסט,
פאלג דער מאמען, קיידי,
שטעל א חופה גלייך מיט איהם
און נעהם ביי איהם די "פיידי"...

חיים און יענטע

חיים קומט אריין מיט זיין יענטע'ן אין א בילדער־גאלערי און חיים זאגט צו יענטע'ן :

— סך הכל האבען מיר נאך א האלבע שטונדע דא צו זיין, און ווער ווייסט, אויב מיר וועלען די אלע בילדער קענען באטראכטען אין אזא קורצער צייט.

— שוטה ! — רופט זיך אפ יענטע, — פארוואס ניט ? דו קוק אויף איין וואנט און איך וועל קוקען אויף דער אנדערער...

זיין ערשטע פראבע

א רייכער גראבער יונג האט געהאלטען ביים שטארבען, איז צו איהם געקומען דער רב און איהם געראטען, ער זאל איינטיילען זיין פארמעגען אויף פארשיעדענע צדקות.

— איך ווייס ניט, ווי אזוי — האט דער שטארבענדער געזאגט — פארשטעהט איהר, רבי, דאס שטארב, איך צום ערשטען מאל.

זי האט פיעלייכט רעכט

מאן : — ווי נעהמט עס א פרוי און ספענדעט פינף און זיבעציג דאלאר אויף א סעט דישעס ?

פרוי : — איך האב עס געטאן אלס א פראבע צו זעהן אויב דו וועסט יעצט אויך ברעכען דישעס ווען דו ווערסט אין כעס, אז דו וועסט וויסען אז עס קאסט א דאלאר א שטיק.

מיטלען געגען היץ

טראגט לייכטע קליידער פון כינעזישע זייד. זעהט, אז די קליידער זאלען אייך וואס ווייניגער צודעקען, און האלט די אפגעדעקטע פלעצער אין שאטען פון ארענזשען־בוימער.

* * *

זעהט, אז דארטען, וואו איהר געפינט זיך, זאל שטענדיג בלאזען א ווינטעל פון ים...

* * *

טוט ניט קיין שווערע ארבייט. אויב איהר מוזט שוין אמאל אראפבלאזען די אשעס פון אייער ציגאר, טוט עס ניט אליין, רופט אייער דיענער!

* * *

טרינקט ניט קיין אנדער זאך, ווי קאלטען שאמפאניער, און "קעהרט" ניט דערפאר, וואס דער דאזיגער געטראנק איז איצט אביסעל טייערער געווארען.

ער איז צופריעדען

בערעל : — מזל טוב דיר, שמערעל, פארט אמאל חתונה געהאט. ווי האסטו עפעס געטראפען ?

שמערעל : — הלואי ווייטער ניט ערגער.

וואס די כלה מויד האט געוויינט

א כלה־מיידעל פון רייכע עלטערען האט פאר דער חתונה זעהר געוויינט. די עלטערען האבען געוואלט וויסען וואס זי וויינט און זי האט ניט געוואלט אויסזאגען. מילא מען איז צוגעשטאנען צו איהר, האט זי אויסגעזאגט. זי ווייס אז א אידישע טאכטער דארף אפהיטען אלע מצוות ווי עס געהער צו זיין, און זי וועט ניט קענען. אז עס וועט קומען יום טוב וועט זי ניט האבען וועמען מזכיר נשמות צו זיין... און זי האט ניט נאך וועמען א יאהר־צייט ליכט צו שטעלען... און אז זי וועט געבוירען א קינד, וועט זי ניט האבען נאך וועמען א נאמען צו געבען...

געכאפט ביי א ליגען

א לערער קלעהרט אויף די שילער אין קלאס וועגען דעם ריכטיגען געברויך פון די הענט.

— ווער עס געוואוינט זיך צו — זאגט ער — צו ארבייטען מיטביידע הענט, דער קען אליץ וואס ער טוט מיט דער רעכטער האנט אויך טאן מיט דער לינקער.

— טאקע, אין אמת'ן ? — צולאכט זיך א פרעכער שילער — אנו, באווייזט א קונץ, און שטעקט אריין די רעכטע האנט אין דער לינקער הויזען קעשענע !

לאנגע הענט א מעלה

בערעל : — ווער האט געהאט לאנגע הענט און ס'איז געווען א מעלה ?..

שמערעל : — דאס איז געווען פרעה'ס טאכטער ווען זי האט משה'ן ארויסגעשלעפט פון וואסער.

אן אנגענומענער דזשאב

בערעל : — איך האב יעצט געקראגען אן אנגענומענעם דזשאב.

שמערעל : — וואס מיינסטו מיט די ווערטער אן אנגענומענער דזשאב ?

בערעל : — גאנץ איינפאך, איך בין געווארען א קאלעקטאר, און וואו איך געה אריין קאלעקטען, נעהמט מען מיך אן פאר'ן קאלנער און מען ווארפט מיך ארויס.

ווער בין איך ?

(א רעטעניש, וואס אפילו נאראנים קאנען אויך טרעפען)

איך בין א תורה־נעהמער,
איך בין א געטער־פארניכטער
און א גאט־פארשפרייטער...
איך האב דער וועלט
מאסען משיח'ן געגעבען,
אבער מיין אייגענער משיח
דארף ערשט קומען...
איך בין א גאט־געוועהלטער,
א פון פעלקער געקוועהלטער...
איך בין די טארבע,
און דער טייסטער פון דער וועלט...
איך בין דער קעניג
פון די שנארערס,
דער מענש פון ספר,
דער פרינץ פון רייד...
איך בין דער לייס־קנעטער,
ציגעל־מאכער,
בויער פון פתם ורעמסס,
אייגענטימער פון סטארקעס,
שעפער, הייזקעס,
אפארטמענטס און הימעל־קראצער..
איך בין דער טרוימער פון דער געטא,
דער סוחר און סיילסמאן
פון דער וועלט...
איך־לעב פון האנדעל,
פראצע, פראצענט,
נסים, זכות אבות,
שתדלנות און מה יפית...
איך בין דער העלד
פון גלות, געלע לאטעס
און געלע פאספארטען...
איך בין דער שיר השירים זינגער,
דער איכה וויינער,
דער איוב לייענער,
דער קהלת גריבלער.
די וועלט שטוינט איבער מיין אחדות,
איך אליין לעב פון מחלוקות
און שפאלטונגען...
מען זאגט, אז איך בין
דער עלטסטער פון אלע.
מיין גאט איז דער עלטסטער,
מיין תורה איז די עלטסטע,
איך לעב פון אלטקייט...
אלטע קליידער, אלטע פאפיר,
אלטע אייזען און שמאטעס...
איך בין דער פארפאסער
פון דער הגדה, חד־גדיא,
פון דער מגלה...
איך בין דער ערפינדער
פון די לאטקעס, בלינצעס,
קניידלאך, המן־טאשען, קרעפלאך,
איך בין דער אייביגער וואנדערער,
דער אייביג היימלאזער,
די גאנצע וועלט איז מיין היים,
ווער בין איך ?
איך בין דער אייביגער איד...

שפריצען

פון יהושע זינגער

צוויי באקאנטע באגעגענען זיך :

"האלא, אלטער פריינד ! האסט זיך ענדליך דאך איבערגעבעטען מיט דער וועלט און חתונה געהאט. איך קען דיר גראטולירען, איך האב געהערט, אז דו האסט א פיינע ווייבעל."

"אה, זעהר א פיינע ! קומט צו מוזיק איז זי אין דער היים; קומט צו ליטעראטור איז זי אין דער היים, קומט צו געזעלשאפטליכען לעבען — איז זי אין דער היים, אן אויסנאהם איז נאר אין איין פאל, ווען דו טרעפסט איהר ניט אין דער היים —"

"ווען ?"

"דאן ווען דו קומסט אהיים."

* * *

א איד, וואס שרייבט זיך אונטער "בעל תקיעה", פרעגט אונז, וואס פאר א לשון־קודש'דיגען ווארט, ער זאל באנוצען אויף א "לאנג־שאט".

וועל, שרייבט "תקיעה גדולה".

* * *

דער באלעבאס פרעגט דעם הויפט מענעדזשער : אזוי ווי אונזער פירמא געהט פייערען איהר פופציג־יעהריגען יובילעאום, אפשר לאמיר ארויסגעבען, אז...

יעדער אנגעשטעלטער, וואס ארבייט שוין ביי אונז אין פאבריק פינף יאהר, זאל באקומען א מתנה פופציג דאלאר ?

"אה, פינף יאהר איז א ריזיקע, ווייל עס קען זיך טרעפען א מאן, וואס האט דאס טאקי געארבייט. זעהט איהר, ווען מיר מאכען דאס אויף צעהן יאהר, דאן זענען מיר זיכער !"

* * *

ווען מיסטער סאלאמאן, דער פרעזידענט פון אונזער קאנגרעגיישאן איז געשטארבען, איז גלייך נאך שבעה, געגאנגען זיין טרייע אלמנה צו א מצבה־שלעגער, געארדעט א שעהנעם שטיין, און אפגעמאכט, אז אויפ'ן שטיין זאל זיין אויסגעקריצט מיט גאלדענע בוכשטאבען :

"דא איז דער קבר פון מיין טייערען מאן משה חיים בן ר' יודעל
רוה אין פרידען אין גן עדן."

א פאר וואכען שפעטער, ווען מען האט געעפענט די צוואה, איז דארט געשטאנען אז פאר זיין ווייב לאזט ער איבער בלויז פינף הונדערט דאלאר. זי האט זיך געפונען זעהר געקרייוועט, און פאר כעס איז זי אוועקגעלאפען

צום מצבה־שלעגער און געזאגט, אז זי וויל ניט, אז מען זאל אויף זיין מצבה שטעלען "רוה אין פרידען", ער האט דאס ניט פארדיענט !

דער מצבה־שלעגער האט איהר אבער ערקלעהרט, אז עס איז שוין פארפאלען, אז ער קען יעצט גארניט טאן, ווייל די מצבה איז שוין פארטיג, עס זענען אויסגעקריצט די ווערטער "רוה אין פרידען אין גן עדן", און אפמעקען זיי קען ער ניט !

"וועל, אויב אזוי", האט די אלמנה נאך א קורצען נאכדענקען געזאגט, "טא שטעלט אונטער אונטען נאך א שורה :

"ביז איבער הונדערט און צוואנציג יאהר, ווען איך וועל אויך אהין קומען !"

* * *

די פרוי : איך ווייס ניט וואס פאר א סטייל דרעסעס, עס געהט זיין היינטיגען זומער ?

דער מאן : א געוועהנליכער סטייל : איין סארט, וואס דו וועסט ניט וועלען קויפען, א צווייטער סארט, אויף וועלכע איך וועל ניט וועלען ספענדען אזוי פיעל געלט.

* * *

א יונגע ווייבעלע, דעם ערשטען טאג נאך איהר חתונה, האט פאר איהר באלעבעסיל אליין צוגעגרייט דעם דינער. געוועהנליך, האט זי אלעס געמאכט לויט דער קאנסטיטוציע פון איהר "קוקינג־בוק".

פרעגט זי נאכ'ן מאלצייט :

"בעני טייערער, וואס וועל איך קריגען, ווען איך וועל דיר אלע טאג, מאכען אזעלכע דינערס?"

"מיין לייף אינשורענס פאליסי, דארלינג !"

* * *

א מאן, ביי וועלכען עס איז שוין א יאהר פופצעהן נאך דער חתונה, און די ווייב האלט זיך מיט איהם אין איין ארומקריגען, איז געווען צו גאסט ביי זיינעם א יוגענד־חבר, און ער האט באמערקט, אז יענער האט זעהר א גליקליכען פאמיליען לעבען.

רופט ער איהם אב אן א זייט, און פרעגט איהם :

"טשארלי, ברודער, איך זעה, אז דו לעבסט זעהר א גליקליכען לעבען מיט דיין אידענע, קענסטו מיר זאגען ווי אזוי

דו מענעדזשט עס, ביי מיר איז גרויסע צרות, מיינע האלט זיך מיט מיר אין איין ארומקריגען !"

"וועל, מעקס, איך האב איין מיטעל, איך האלט איהר אין איין קושען, דאס איז דאס בעסטע, וואס איך האב אויסגעפונען, יו נא !"

מיסטער מעקס האט באשלאסען צו אנווענדען די זעלבע מעטאדע.

ער איז אוועק אהיים, און גלייך ווי די פרוי האט איהם געעפענט די טיהר, האט ער איהר ארומגעכאפט און אנגעפאנגען קושען.

די פרוי האט זיך שטארק פאנאנדערגעוויינט.

"וואס וויינסטו, נארעלע ?" האט ער איהר געפרעגט.

"ווי זאל איך ניט וויינען," האט זי נאך שטארקער גענומען כליפען, "אז איך האב היינט אזא שלעכטען טאג : "אין דערפריה האט מען מיר געבראכט א פארביטענעם פארסעל, פון סימפסאנס דעפארטמענט סטאר, נאכהער האט די קאץ אויפגעגעסען א האלבע טשיקען, און יעצט ביסטו נאך געקומען א היים א שיכורער !"

זיין לעצטע בקשה צו גאט

א געזאנג פון אן אלטען, פרומען געהיימען זינגער.

גרויסער גאט
א בקשה צו דיר האט,
דיין אלטער דינער
לעמעל לאט.
איידער דו שליסט
מיינע אויגען,
איידער מיין לעבען
ווערט פארפלויגען,
ברענג צוריק
דעם סטייל פון
קורצע קליידלאך
פאר די ווייבלאך
און די מיידלאך
מאך מיינע לעצטע טעג
צוקער זיס,
לאז מיך ווידער קוקען
אויף ווייבערישע פיס...

אייך מיין איך נישט

דער נאלעווקער סוחר, זלמן ב., האט אנגעזעצט כדבעי און עולם איז געקומען ראטעווען וואס מען קאן.

צווישען די געקומענע איז אויך געווען א איד א מלמד, וואס האט דעם פליטה'ניק געגעבען געלט אויף צינזען.

— ר' זלמן, מיר געהט איהר צונעהמען ארים געלט ?

— ר' צמח, געהט אהיים, אייך מיין איך נישט.

א גליקליכער איז צמח מלמד אהן אטעם אהיים געלאפען און אלעמען דערצעהלט, אז זלמן מיינט נישט איה.ם

אין צוויי וואכען ארום קומט דער מלמד ווידער צו ר' זלמנ'ען נאך [illegible] פאר גראשען. דא איז דער פליטה'ניק ארויס אויף איהם מיט א געשריי און איהם געהייסען ארויסווארפען.

— סטייטש ? ר' זלמן, איהר האט דאך אליין געזאגט : "אייך מיין איך נישט !"

— איך האב געמיינט : "אייך מיין איך נישט אפצוגעבען א גראשען !" האט דער פליטה'ניק געענטפערט.

א גרינגע האנט

פאציענטין (פרעגענדיג דעם דענטיסט'ס פרוי) : — האט אייער מאן א גרינגע האנט אויף ארויסצונעהמען א צאן ?

דענטיסט'ס פרוי : — געוויס האט ער א גרינגע האנט. איהר זעהט, מיט איין קלאפ האט ער מיר די באק ציינער ארויסגענומען.

פארוואס א שיף איז א „זי"

עס נעהמט אוועק צייט איידער זי לאזט זיך געהן ערגעץ.

מען דארף זי שטענדיג פוצען און פארבען.

זי מוז האבען איהר וועג, אז ניט געהט זי ניט.

עס קאסט אפ א פארמעגענס זי אויסצוהאלטען.

זי איז שטענדיג ערגעדוואו, אז ניט דא איז דארטען.

מען קען אהן איהר ניט אויסקומען.

קיינער האט זיך נאך ניט דורכגערעדט מיט איהר און געבליבען גערעכט.

זי האלט זיך צונויף מיט שטאלענע רייפען.

זי פארררייסט אפט די נאז אין דער הויך.

זיי לעבען ביידע

בערעל : — איך האב געהערט, אז דו לעבסט ניט מיט דיין ווייב ?

שמערעל : — וואס הייסט איך לעב ניט ? מיר לעבען ביידע. איך ביי מיין טאטען און זי ביי איהר טאטען.

דער נעהענטסטער יורש

אן ארימאן איז געקומען צום גביר פון שטאדט נאך א נדבה אויף חתונה צו מאכען זיין טאכטער. וואס איז שוין עטליכע יאר געווארען א כלה. דער גביר האט דעם ארעמאן געגעבען א שעהנע נדבה. אין א פאר טעג ארום דערוויסט זיך דער גביר אז דעם ארעמאנ'ס טאכטער איז שוין זייט א פאר יאר טויט. פארדריסט דאס איהם די מעשה און ער שיקט רופען דעם ארעמאן.

— זאג נאר, שעהנער מענש, — פרעגט איהם דער גביר מיט כעס — וואס ביזטו געקומען צו מיר נאך א נדבה אויף דיין טאכטער'ס חתונה, אז זי ליגט שוין לאנג אין דער ערד ?

— איך פארשטעה אייך ניט, זאלט איהר מיר געזונט זיין ! — האט דער ארעמאן זיך כלומרשט געוואונדערט, — מילא אז זי איז געשטארבען, בין איך דאך איהר יורש. טא וואס זשע ווייט איהר אזוי אין כעס ?

וויצען איבער צו דערצעהלען

ער האט א סימן

א יונגער מאן איז פארלאבט געווארען צו א מיידעל וואס איז געווען איינע פון א צווילינג. ביידע שוועסטער זענען געווען זעהר שעהן און זעהר ענהליך איינע צו די אנדערע.

אז מען האט דעם יונגענמאן געפרעגט ווי אזוי ער קען דערקענען וועלכע מיידעל איז זיין כלה און וועלכע איז זיין כלה'ס שוועסטער, האט ער אזוי געזאגט :

"אז איך קום אויף א באזוך טרעף איך איין מיידעל אין הויז, זי נעהמט מיך אויף זעהר פריינדליך און זעצט זיך מיט מיר גלייך פארברייננגען זעהר אנגענעהם. דיעזע ווייס איך איז ניט מיין כלה. א שטונדע שפעטער קומט ארויס די אנדערע מיידעל און אנגעפוידערטע, א צוגעפוצטע מיט שלייפעלאך און מיט בענדעלאך, און זי בלאזט פון זיך, און זי זעהט אויס ברוגז'דיג. ווייס איך אז דאס איז מיין כלה".

ער איז מיטגעגאנגען

ריכטער : — ווי אזוי האסטו ארויסגע'גנב'עט דעם זייגער פון דיין פרייגט'ס הויז ?

גנב : — יור האנאר. איך בין אריין אין הויז האב איך געזעהן ווי דער זייגער געהט, בין איך אויך געגאנגען, און דער זייגער איז מיט מיר מיטגעגאנגען.

צוויי בראך אויף איין מאל

שבת נאכ'ן קוגעל אין א קליינע שטעטעל אין ליטא, איז א מיידעל אריינגעלאפען אין הויז א פארסאפעטע און האט געשריען :

— גוואלד, אידען, א בראך איז צו מיר, איך האב געזעהן א אידען פאהרען אום שבת !

— נאך א בראך צו דיר, האט איהר ברודער איהר געזאגט, איך האב אויך געזעהן א אידען פאהרען אום שבת.

אלטע און נייע וואונדער

כישה : — ווי איז עס מעגליך געווען אז לוט'ס ווייב האט זיך אומגעקעהרט און איז געווארען א שטיק זאלץ ?

פייסי : — וואס איז דא דער־וואונדער. מיט מיר אליין האט אן ענהליכע מעשה פאסירט. איך בין אוועק פון דער היים האב איך איבערגעלאזען מיין ווייב אליין, און ביים אומקערען זיך אהיים האב איך געפונען מיין שוויגער מיט איהר טראנק — איז פון מיר געווארען א בארג אש.

זי פארשטעהט אן עסק

מוטער : — הער צו, מיין טאכטער, מאקס איז דאך צו דיר אזוי גוט. ער נעהמט דיך דריי מאל א וואך אין טעאטער און מאכט דיר שעהנע פרעזענטען. טא פארוואס האסטו מיט איהם ניט חתונה ?

טאכטער : — ווייל איך וויל ער זאל אליץ זיין גוט צו מיר.

ביידע אויערען אין איין עלטער

א זקן פון א יאהר זיבעציג האט זיך באקלאגט פאר א דאקטאר, אז ער איז טויב אויפ'ן רעכטען אויער.

— דאס קומט פון אלטקייט — ער קלערט איהם דער דאקטאר.

— איהר ווייסט ניט וואס איהר פלעבערט — האט איהם דער אלטער געענטפערט, — מיין לינקער אויער איז פונקט אזוי אלט ווי דער רעכטער און דאך הער איך אויף איהם.

* * *

א מענש לערענט פיעל מעהר פון נארישע פעהלערן ווי פון קלוגע עצות.

דאס איז גארנישט

דזשאדזש : — דו ביזט ערשט 16 יאהר אלט און ביזט שוין א גנב !

באי : — דאס איז גארנישט. מיין טאטע האט אנגעהויבען גנב'ענען ווען ער איז אלט געווען 9 יאהר.

זיך מודה געווען

ווייב : — נו, זאג אליין, וואס וואלסטו איצט געווען, ווען איך וואלט דיר ניט געגעבען קיין נדן ?

מאן : — א בחור.

זי וועט עס מאכען גיכער

מאן : — שטעה אביסעל אין ספאר, מיין ווייב, און איך וועל געהן עסען.

פרוי : — איך בין בילכער פון דיר, איך האב נאך היינט אין מיין מויל ניט געהאט.

מאן : — אלל־ראיט. געה דו פריער, מיין ווייב, דו וועסט עס מאכען שנעלער.